

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ
(11-17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ)

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Ἀναστάσιμα: (Τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος).

Τῶν Προπατόρων.

Τῶν Προπατόρων σήμερον πιστοί, τελοῦντες μνημόσυνα, ἀνυμνήσωμεν Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν, τὸν μεγαλύναντα αὐτούς, ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ θαυμάτων τὰ παράδοξα πιστῶς, ἐπιτέλεσαντα Κύριον, ὡς κραταιὸν καὶ δυνατὸν· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀναδείξαντα, ῥάβδον δυνάμεως ἡμῖν, τὴν μόνην ἀπείρανδρον, καὶ θεόπαιδα Μαρίαν τὴν ἀγνήν, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος προῆλθε Χριστός, βλαστήσας πᾶσι τὴν ζωὴν, καὶ ἀδάπανον τρυφήν, καὶ σωτηρίαν τὴν αἰώνιον.

Ὁ τοὺς Ἁγίους Παῖδας ἐκ πυρός, ῥυσάμενος Δέσποτα, καὶ ἐκ στόματος λεόντων Δανιήλ, ὁ εὐλόγησας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ τε τὸν δοῦλόν σου, καὶ τὸν τούτου υἱὸν τὸν Ἰακώβ, ὁ εὐδοκήσας ἐκ σπέρματος, τούτων γενέσθαι καθ' ἡμᾶς, ἵνα τοὺς πρὶν ὀλισθήσαντας, σώσης προπάτορας ἡμῶν, σταυροῦσαι καὶ θάπτεσαι, καὶ συντρίβεις τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, συνεγείρεις τε πάντα, τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὄντας ἐν νεκροῖς, προσκυνοῦντάς σου Χριστέ, τὴν Βασιλείαν τὴν αἰώνιον.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ
(11-17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ)

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Ἀναστάσιμα: (Τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας).

Τῶν Προπατόρων.

Σήμερα, πιστοί, ἐκτελώντας τὰ μνημόσυνα τῶν Προπατόρων ἃς ἀνυμνήσουμε μέ πίστη τὸ Χριστὸ τὸν Λυτρωτὴ, τὸν Κύριο πού τοὺς ἀνέδειξε μεγάλους σέ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ πραγματοποίησε τὰ παράδοξα θαύματα ὡς ἰσχυρὸς καὶ δυνατός· καὶ ἀνέδειξε γιὰ μᾶς ἀπ' αὐτοὺς ραβδί (σκῆπτρο) τὴ μόνη ἀπειρη ἀπὸ γάμο καὶ Κόρη τοῦ Θεοῦ, τὴ Μαρία τὴν ἀγνή· ἀπὸ αὐτὴν προῆλθε τὸ ἄνθος, ὁ Χριστός πού βλάστησε γιὰ ὅλους τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀπόλαυση, πού δέν δαπανᾶται (δέν ἐξαντλεῖται), καὶ τὴν αἰώνια σωτηρία.

Κύριε, Ἐσύ πού γλύτωσες τοὺς νέους ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ τὸν Δανιήλ ἀπὸ τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν, καὶ εὐλόγησες τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν δοῦλο σου τὸν Ἰσαάκ, καὶ τὸν υἱὸν ἐκείνου, τὸν Ἰακώβ, καὶ δέχθηκες μέ ἀγάπη νά γίνεις ὡς νά ἦσουν ἀπὸ τὴ γενιά τους, γιὰ νά σώσεις τοὺς προπάτορές μας πού προηγουμένως γλίστρησαν, σταυρώνεσαι καὶ θάπτεσαι καὶ συντρίβεις τὰ δεσμά τοῦ θανάτου, καὶ ἀναστήνεις ὅλους πού ἦταν νεκροὶ ἀπὸ αἰῶνες καὶ προσκυνοῦν, Χριστέ, τὴν αἰώνια Βασιλεία σου.

Ὡς ἐν ψεκάδι μέσον τῆς φλογός, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀγαλλόμενοι οἱ Παῖδες τοῦ Θεοῦ, περιεπάτουν μυστικῶς, ἐν αὐτῇ προτυπώσαντες, τὴν Τριάδα καὶ τὴν σάρκωσιν Χριστοῦ, καὶ ὡς σοφοὶ διὰ πίστεως, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, καὶ Δανιὴλ δὲ ὁ δίκαιος, λεόντων ὤφθη φιμωτῆς· ὧν ταῖς δεήσεσι, δυσωπούμενος φιλάνθρωπε Σωτῆρ, καὶ ἡμᾶς τοῦ ἀσβέστου, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι πυρός, καὶ ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου Βασιλείας σου.

Ὡσπερ ἐν δρόσῳ ὄντες οἱ πιστοὶ, καὶ Ἅγιοι Παῖδες σου, ἐν καμίνῳ τῆς φλογός τῆς τοῦ πυρός, προεζωγράφουν μυστικῶς, τὴν ἐκ Παρθένου σου ἔλευσιν, τὴν ἀφλέκτως ἀναλάμψασαν ἡμῖν, καὶ Δανιὴλ δὲ ὁ δίκαιος, καὶ ἐν Προφήταις θαυμαστός, τρανῶς τὴν θείαν δευτέραν σου, ἐπιδημίαν προδηλῶν, Ἐώρων ἐκραύγαζεν, ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν φησί, καὶ κριτῆς ἐκαθέσθη, καὶ τοῦ πυρός ἐπέστη ποταμός· οὗ ὀυσθειήμεν Χριστέ, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν Δέσποτα.

Δόξα...

Τοὺς πρὸ τοῦ νόμου Πατέρας, ἅπαντας εὐφημήσωμεν σήμερον πιστοὶ, Ἀβραὰμ τὸν φιλόθεον, Ἰσαὰκ τὸν ἐξ ἐπαγγελίας τεχθέντα, καὶ Ἰακώβ, καὶ τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, Δαυῖδ τὸν πραότατον καὶ Δανιὴλ τὸν ἐπιθυμιῶν Προφήτην, καὶ τοὺς τρεῖς Παῖδας σὺν αὐτοῖς γεραίροντες, τοὺς τὴν κάμινον εἰς δρόσον μεταβαλόντας,

Ὡς μέσα σὲ σταγόνες στή δροσιά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στή φλόγα ἀγαλλόμενοι οἱ νέοι τοῦ Θεοῦ περιπατοῦσαν μυστηριωδῶς μέσα σ' αὐτὴν προεικονίζοντας τὴν Ἁγία Τριάδα καὶ τὴ σάρκωση τοῦ Χριστοῦ· καὶ ὡς σοφοὶ μέ τὴν πίστη ἔσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς· καὶ ὁ δίκαιος Δανιὴλ ἀναδείχθηκε φιμωτῆς τῶν Λιονταριῶν· μέ τίς δεήσεις αὐτῶν πού σέ παρακαλοῦν, φιλάνθρωπε Σωτήρα, λύτρωσε κι ἐμᾶς ἀπὸ τὴν ἄσβεστη καὶ αἰώνια φωτιά καὶ ἀξιώσέ μας, νά ἐπιτύχουμε τὴν οὐράνια Βασιλεία σου.

Εὐρισκόμενοι ὅπως μέσα σὲ δροσιά οἱ πιστοὶ καὶ ἅγιοι νέοι σου μέσα στό πύρινο καμίνι τῆς φλόγας προεικόνιζαν μυστηριωδῶς τὸν ἐρχομό σου ἀπὸ Παρθένο πού ἔλαμψε σ' ἐμᾶς χωρὶς νά καίγεται· καὶ ὁ Δανιὴλ ὁ δίκαιος καὶ ἀξιοθαύμαστος ἀνάμεσα στοὺς Προφῆτες προαναγγέλλοντας μεγαλειωδῶς τὴ θεϊκὴ Δευτέρα παρουσία σου κραύγαζε: Ἐβλεπα (παρακολουθοῦσα), λέγει, ἕως ὅτου τοποθετήθηκαν θρόνοι καὶ κάθισε κριτῆς καὶ ἦλθε ὀρμητικὰ ὁ πύρινος ποταμός· ἀπ' αὐτόν εἶθε νά ἀπαλλαγούμε, Δέσποτα Χριστέ, μέ τίς ἱκεσίες αὐτῶν.

Δόξα ...

Σήμερα ὅλοι οἱ πιστοὶ ἅς ἐγκωμιάσουμε τοὺς Πατέρες πού ἔζησαν πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ· δηλαδή τὸν φίλο τοῦ Θεοῦ τὸν Ἀβραὰμ, τὸν Ἰσαὰκ πού γεννήθηκε ἔπειτα ἀπὸ ὑπόσχεση καὶ τὸν Ἰακώβ καὶ τοὺς δώδεκα Πατριάρχες· Τὸν Δαυῖδ τὸν πραότατο καὶ τὸν Δανιὴλ τὸν Προφήτη τῶν καλλῶν ἐπιθυμιῶν, βραβεύοντας μαζί μέ αὐτούς καὶ τοὺς νέους πού μετέβαλαν τὸ κάμινι σὲ δροσιά· ζητώντας συγχώρηση ἀπὸ τὸν Χριστό τὸν

αιτούμενοι ἄφεσιν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Καί νῦν... Τοῦ ἤχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν Προκείμενο.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα: Τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος.

Δόξα ...

Τῶν Προπατόρων τὸ σύστημα, οἱ φιλέοργοι δεῦτε, ψαλμικῶς εὐφημήσωμεν, Ἀδὰμ τὸν Προπάτορα, Ἐνώχ, Νῶε, Μελχισεδέκ, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ· μετὰ νόμον, Μωυσῆν καὶ Ἀαρῶν, Ἰησοῦν, Σαμουήλ καὶ Δαυῖδ· μεθ' ὧν τὸν Ἥσαϊαν, Ἱερεμίαν, Ἰεζεκιήλ, καὶ Δανιήλ καὶ τοὺς δώδεκα, ἅμα Ἡλίου, Ἐλισαῖον καὶ τοὺς ἅπαντας, Ζαχαρίαν καὶ τὸν Βαπτιστήν, καὶ τοὺς κηρύξαντας Χριστόν, τὴν ζωὴν καὶ ἀνάστασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Καί νῦν...

Ἀσπόρως ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, βουλήσει δὲ Πατρός, συνείληφας Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρχοντα, δι' ἡμᾶς δὲ ἐκ σοῦ ἀπάτορα γεγονότα, σαρκὶ ἀπεκύησας, καὶ βρέφος ἐγαλούχησας· διὸ μὴ παύση πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις...Τρισάγιο.

Θεὸ πού δοξάζεται ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους του.

Καί νῦν... Τοῦ ἤχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν Προκείμενο.

Καί νῦν... Τοῦ ἤχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα:Τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας.

Δόξα ...

Ἐλᾶτε ἐσεῖς φίλοι τῶν ἐορτῶν ἃς ἐγκωμιάσουμε μέ ψαλμούς τὸν σύλλογο τῶν Προπατόρων· τὸν Ἀδὰμ τὸν Προπάτορα, τὸν Ἐνώχ, τὸν Νῶε, τὸν Μελχισεδέκ, τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ, τὸν Ἰακώβ· μετὰ τὸν Νόμο τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Ἀαρῶν, τὸν Ἰησοῦ, τὸ Σαμουήλ καὶ τὸν Δαυῖδ, μαζί μ' αὐτούς τὸν Ἥσαϊα, τὸν Ἱερεμία, τὸν Ἰεζεκιήλ καὶ τὸ Δανιήλ καὶ τοὺς δώδεκα (Προφῆτες) μαζί μέ τὸν Ἡλία, τὸν Ἐλισσαῖο καὶ ὅλους· τὸν Ζαχαρία καὶ τὸν Βαπτιστὴ πού κήρυξαν Χριστό, τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ γένους μας.

Καί νῦν....

Χωρὶς ἄνδρα, μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μέ τὴ θέληση τοῦ Πατρὸς, συνέλαβες τὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού ὑπῆρχε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα χωρὶς μητέρα, καὶ γεννήθηκε ἀπὸ σένα γιὰ μᾶς χωρὶς πατέρα. Αὐτὸν γέννησες σαρκικά, καὶ ὡς βρέφος ἔθρεψες μέ τὸ γάλα σου. Γι' αὐτό μὴ παύσεις νά πρεσβεύεις, νά λυτρωθοῦν ἀπὸ κινδύνους οἱ ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις... Τρισάγιο .

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16). Απολυτίκια: Τό Αναστάσιμον τοῦ ἤχου. Δόξα ... Καί νῦν... Θεοτοκίο. Τῶν Προπατόρων. Ἐν πίστει τοὺς Προπάτορας ἐδικαίωσας, τὴν ἐξ Ἐθνῶν δι' αὐτῶν προμνηστευσάμενος Ἐκκλησίαν. Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτῶν, ὑπάρχει καρπός εὐκλεής, ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ (11-17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ) ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Ἑπακοή. Αναβαθμοί. Προκείμενο: (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον : Α'. ΙΑ'. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34). Ν'. Ψαλμός: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον:</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16). Απολυτίκια: Τό Αναστάσιμο τοῦ ἤχου. Δόξα ... Καί νῦν... Θεοτοκίο. Τῶν Προπατόρων. Μέ τὴν πίστη δικαίωσες τοὺς Προπάτορες παίρνον- τας ὡς μνηστή σου μέσῳ αὐτῶν τὴν Ἐκκλησία πού προῆλθε ἀπό τοὺς εἰδωλολάτρεις. Καυχῶνται μέσα σέ δόξα οἱ Ἅγιοι ὅτι ἀπό τοὺς ἀπογόνους τους ὑπάρχει ἐνδοξος καρπός, αὐτή πού γέννησε χωρίς γάμο. Μέ τίς ἰκεσίες αὐτῶν, Χριστέ Θεέ μας, σῶσε τίς ψυχές μας. Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ (11-17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ) ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32). Ἑπακοή. Αναβαθμοί. Προκείμενο: (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Ἑωθινό Εὐαγγέλιο: Α'. ΙΑ'. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικό. Σελ. 33-34). Ν'. Ψαλμός: (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριο:</p>
--	--	--

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36). «Σῶσον ὁ Θεός...».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ωιδὴ Α'. Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Ἁγίων Παίδων. «Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».</p> <p>Τὸν ἀναρχον Λόγον τὸν ἐκ Πατρός, πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα θεοπρεπῶς, τὸν ἐν τῇ καμίνῳ νεανίας, συμβολικῶς ὄραθέντα δοξάσωμεν.</p> <p>Ρημάτων τυράννου τοῦ δυσσεβοῦς, οἱ εὐγενεῖς Παῖδες, καταπτύσαντες καρτερῶς, τροφαῖς παρανόμοις μιανθῆναι, Χαλδαϊκῶς οὐ κατηξίωσαν.</p> <p>Ἐτρέφεσθε λόγῳ μὲν ψυχικῶς, τροφαῖς αὐτομάτοις, κεχρημένοι δὲ σαρκικῶς, τῶν ἀβροδιαίτων ταῖς ιδέαις, τῷ Βασιλεῖ ὠραιότεροι δείκνυσθε.</p> <p>Θεοτοκίον. Τὸν τὸν τοῦ ὄφρα ἀκοαῖς, πικρῶς ἐμπαρέντα, ταῖς τῆς Εὐας ἢ ἐκ Δαυῖδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τὸν Λυτρωτὴν κυοφορήσασα.</p> <p>Τῶν Προπατόρων. «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἰσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ,</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 36). «Σῶσον ὁ Θεός...».</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ῥοδὴ Α'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Ἁγίων Παίδων. Ἄφου πέρασε τὴν ὑγρὴ θάλασσα ὡς ξορά, καὶ διέφυγε τὴ σκλῆροτά τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ἰσραηλιτικός λαὸς φώναζε· Ἄς ψάλλουμε στὸν Λυτρωτὴ καὶ Θεό μας.</p> <p>Τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ πού δὲν ἔχει ἀρχή, πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὅπως ἀρμόζει στὸν Θεό, ὁ ὁποῖος ἐμφανίσθηκε συμβολικά στὸς νέους μέσα στὸ καμίνι, ἄς τὸν δοξάσουμε.</p> <p>Οἱ εὐγενεῖς νέοι περιφρονώντας μὲ καρτερία τὰ λόγια τοῦ ἀσεβοῦς τυράννου ἀρνήθηκαν νὰ μολυνθοῦν μὲ τίς παράνομες τροφές τῶν Χαλδαίων (τῶν Βαβυλωνίων).</p> <p>Τρέφασταν μὲ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ψυχικά καὶ χρῆσιμοποιώντας σαρκικά τροφές ἀπλές, ἀποδειχθήκατε στὸν βασιλιά ὠραιότεροι στὴν ἐμφάνισή ἀπ' αὐτοῦς πού τρέφονταν μὲ πλούσιες τροφές.</p> <p>Θεοτοκίον. Τὸ δολοφόνιο τοῦ φιδιοῦ τὸ ὁποῖο εἰσχώρησε πικρὰ στὴν ἀκοή τῆς Εὐας, τὸ θεράπευσε ἡ Κόρη πού κατάγεται ἀπὸ τὸν Δαυῖδ μὲ τὸ νὰ γεννήσει τὸν Λυτρωτὴ.</p> <p>Τῶν Προπατόρων. Ὁ Χριστὸς γεννᾶται, δοξάστε τον· ὁ Χριστὸς ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, προὔπαντήστε τον· ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ, ὑψωθεῖτε. Ψάλετε στὸν Κύριο ὅλη ἡ γῆ, καὶ μὲ</p>
--	--	--

ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Πατράσιν αἶνον προσάξωμεν, πρὸ Νόμου καὶ ἐν Νόμῳ ἐκλάμψασι, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, Κύριον καὶ Δεσπότην, γνώμη ὀρθῇ, τεθεραπευκόσι, καὶ ἀδύτου φωτισμοῦ νῦν ἀπολαύουσιν.

Ἀδὰμ τὸν πρῶτον τιμήσωμεν, χειρὶ τετιμημένον τοῦ κτίσαντος, καὶ πάντων ἡμῶν Προπάτορα, ἤδη γεγεννημένον, καὶ ἐν σκηναῖς, ταῖς ἐπουρανίαις, μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν ἀναπαυόμενον.

Τὸν Ἄβελ δῶρα προσάγοντα, ψυχῇ εὐγενεστάτῃ προσήκατο, ὁ πάντων Θεὸς καὶ Κύριος, τοῦτον δὲ μαιφόνῳ, πάλαι χειρὶ, τεθανατωμένον, ἀνεκόμισε πρὸς φῶς ὡς θεῖον Μάρτυρα.

Θεοτοκίον.

Ῥητῶν ἐνθέων ἀκούσωμεν, βοῶντων τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάδειξιν· ἰδοὺ γὰρ Σπηλαίῳ τίκτεται, Κόρης ἐξ ἀπειράνδρου, οὗ τὸν φρικτὸν, τόκον προμηνύει, Ἀστρολόγοις ὁ ἀστὴρ ἐπιφαινόμενος.

Ἡδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Σύνεσιν κτησάμενοι, τὴν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παῖδες Δαυῖδ, Νόμους τοὺς πατρῶους, θεοφρόνως ἐτήρησαν.

εὐφροσύνη ἀνυμνήστε τον, λαοί, διότι εἶναι δοξασμένοις

Ἄς προσφέρουμε ὕμνο στους Πατέρες πού ἐλάμψαν πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο καὶ μετὰ τὸν Νόμο, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετήσαν μετὰ γνώμη ὀρθή τὸν Κύριο καὶ Δεσπότη καὶ ἀπολαμβάνουν τώρα τὸ ἄδυτο (ἀβασίλευτο) φῶς.

Ἄς τιμήσουμε τὸν πρῶτο Ἀδὰμ πού τιμήθηκε ἀπὸ τὸ χεῖρι τοῦ Κτίστου καὶ ἔγινε ἤδη πρόγονος ὄλων μας καὶ ἀναπαύεται στίς ἐπουράνιες σκηνές μαζί με ὅλους τοὺς ἐκλεκτούς.

Τὸν Ἄβελ πού πρόσφερε δῶρα μετὰ εὐγενέστατη ψυχῇ τὸν δέχθηκε ὁ Θεὸς τῶν πάντων καὶ Κύριος· καὶ ὅταν αὐτὸς θανατώθηκε ἀπὸ τὸ μολυσμένο χεῖρι (τοῦ Κάιν) τὸν πῆρε σὺ φῶς τοῦ ὡς θεϊκοῦ μάρτυρα.

Θεοτοκίον.

Ἄς ἀκούσουμε τὰ θεϊκὰ λόγια πού κηρύττουν τὴν ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ· Διότι, νά, γεννιέται σὲ Σπήλαιον ἀπὸ Κόρη Παρθένο, τοῦ ὁποῖου τὴ φρικτὴ γέννηση προμηνύει στους ἀστρονόμους τὸ ἀστὴρ πού ἐφανίσθηκε.

Ἡδὴ Γ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

Ἐσὺ εἶσαι τὸ στερέωμα αὐτῶν πού καταφεύγουν σ' ἐσένα Κύριε· Ἐσὺ εἶσαι τὸ φῶς τῶν σκοτισμένων καὶ σὺ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου.

Κατέχοντας τὴν θεοδίδακτον σύνεσιν, Κύριε, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δαυῖδ φύλαξαν μετὰ Πνεῦμα Θεοῦ τοὺς πατρικούς Νόμους.

Πῦρ οὐ κατεφλόγισε, τὰ καθαρῶτατα σώματα, τῶν εὐσεβῶν· διὰ γὰρ νηστείας, ψυχοτρόφου ἠρδεύοντο.

Αἶνον τὸν παγκόσμιον, καὶ πολυῦμνητον ἄδουσι, Παῖδες οἱ τρεῖς, μέσον τῆς καμίνου, θαυμαστῶς δροσιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τόκον Δέσποτα, ἐκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ἡμῖν, σῶζεις ἐν καμίνῳ, παρθενεύοντα σώματα.

Τῶν Προπατόρων.

Ἰδεται ἐν κόσμῳ, τὸ τοῦ Σῆθ πρὸς τὸν Κτίστην διάπυρον· ἐν γὰρ ἀμέμπτῳ πολιτεία, καὶ ψυχῆς διαθέσει, αὐτὸν ὄντως ἐθεράπευσε, καὶ νῦν ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων βοᾷ, ἅγιος εἶ, Κύριε.

Στόματι καὶ γλῶσση, καὶ καρδίᾳ Ἐνώς ὁ θαυμάσιος, ἐπικαλεῖσθαι θεοφρόνως, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, Θεὸν ἠλπισεν ἐν πνεύματι, καὶ εὐαρέστως βιώσας ἐν γῆ, κλέος ἐπηνέγκατο.

Ἱερολογίαις, ἱεραῖς τὸν Ἐνώχ μακαρίσωμεν· εὐαρεστήσας γὰρ Κυρίῳ, μετετέθη ἐν δόξῃ, ὀφθεῖς κρείττων καθὼς γέγραπται, θανάτου οἶα Θεοῦ πεφηνῶς, δούλος γνησιώτατος.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἡ προσδοκία, τῶν Ἐθνῶν ἐκ Παρθένου προέρχεται, καὶ Βηθλεὲμ τὴν κεκλεισμένην, ὑπανοίγει προσφόρως, Ἐδέμ Λόγον σωματούμενον, εἰσdedeγμένη καὶ φάτνη σαρκί,

Ἡ φωτιά δὲν κατέκαυσε τὰ καθαρῶτατα σώματα τῶν εὐσεβῶν (νέων), διότι ἠρδεύονταν (ποτίζονταν) μὲ τὴ νηστεία πού τρέφει τὴν ψυχή.

Ψάλλουν τὸν παγκόσμιον καὶ πολυῦμνητον ὕμνον οἱ τρεῖς νέοι δροσιζόμενοι μὲ τρόπο θαυμαστό μέσα στό καμίνι.

Θεοτοκίον.

Γιά νά δείξεις σ' ἐμᾶς γέννηση ἀπό παρθενικό σῶμα, Κύριε, σῶζεις μέσα στό καμίνι παρθενικά σώματα.

Τῶν Προπατόρων.

Ἵμνεῖται στόν κόσμο ἡ πύρινη ἀγάπη τοῦ Σῆθ πρὸς τὸν Κτίστη· διότι μὲ ἀμέμπτη ζωὴ καὶ διάθεση ψυχῆς, τὸν ὑπηρετήσε πραγματικά.

Μέ τό στόμα καὶ μὲ τὴ γλῶσσα καὶ μὲ τὴν καρδιά ὁ θαυμάσιος Ἐνώχ στήριξε τὴν ἐλπίδα του μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θεάρεστα στό νά ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸ τὸν Κύριο τῶν πάντων, καὶ ἀφοῦ ἔζησε στή γῆ θεάρεστα, προσείλκυσε δόξα στόν ἑαυτό του.

Μέ ἱερές εὐχές ἄς μακαρίσουμε τὸν Ἐνώχ· διότι ἀφοῦ εὐαρέστησε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μετατέθηκε μὲ δόξα καὶ φάνηκε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν θάνατο κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, γιατί ἀποδείχθηκε γνησιώτατος δούλος τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Τώρα αὐτός πού περίμεναν τὰ ἔθνη προέρχεται ἀπὸ Παρθένου· καὶ ἡ Βηθλεὲμ ἀνοίγει ὅπως ἔπρεπε τὴν κλεισμένη Ἐδέμ (τὸν παράδεισο), ἀφοῦ δέχθηκε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ πού παίρνει σῶμα καὶ τὸν ξαπλώνουν σωμα-

ἐπανακλινόμενον.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Ὑπακοή.

Εἰς δρόσον τοῖς Παισί, τὸ πῦρ μετεβάλλετο, ὁ
θρῆνος εἰς χαράν, ταῖς Γυναιξίν ἐνηλλάττετο·
Ἄγγελος γάρ, ἐν ἀμφοτέροις διηκόνει τοῖς
θαύμασι, τοῖς μέν, εἰς ἀνάπausιν μεταποιήσας τὴν
κάμινον, ταῖς δέ, τὴν ἀνάστασιν καταμηνύσας
τριήμερον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα
σοι.

Κάθισμα.

Ὑμνήσωμεν πιστοί, τοὺς Προπάτορας πάντας,
Χριστοῦ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐπὶ γῆς ὄραθέντος,
δοξάζοντες ἐν ἄσμασι, τὸν αὐτοῦ
θαυμαστώσαντα, ὡς τὴν ἔλευσιν,
προεκτυπώσαντας τούτου, καὶ τὴν γέννησιν, τὴν
ἐκ Παρθένου ἀφράστως, τῷ κόσμῳ κηρύξαντας.

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς
οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνη φιλόφρονε».

Δανιὴλ ὁ σοφώτατος, ἐνθεαστικῶς τὸν νοῦν
φωτιζόμενος, τὰ ἐνύπνια διέλυσε, τῶν
Αὐτοκρατόρων θεία χάριτι.

Ἀπαστράπτει τοῖς θαύμασιν, ἢ ἐν τῇ καμίνῳ
τῶν Παίδων ἄθλησις· τὸν γὰρ τύραννον ἐζώγησε,
πρὸς ἐπίγνωσίν σου Παντοδύναμε.

Συμφωνίας τὰ ὄργανα, καὶ τῆς μουσικῆς μέλη

τικά σέ φάτνη.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Ὑπακοή.

Γιὰ χάρη τῶν νέων ἢ φωτιά μεταβαλλόταν σέ δροσιά·
Γιὰ χάρη τῶν γυναικῶν (τῶν Μυροφόρων) ὁ θρῆνος με-
ταβαλλόταν σέ χαρά· διότι Ἄγγελος τοὺς ὑπηρετοῦσε
καὶ στά δύο θαύματα μεταποιώντας τό καμίνι σέ
ἀνάπαυση καὶ σ' ἐκείνες ἀναγγέλλοντας τὴν τριήμερη
ἀνάσταση· ἀρχηγέ τῆς ζωῆς μας, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Κάθισμα.

Ἄς ὑμνήσουμε, πιστοί μέ ἄσματα, ὅλους τοὺς Προπά-
τορες τοῦ Χριστοῦ, πού γιὰ μᾶς ἐμφανίσθηκε ἐπάνω στή
γῆ, δοξάζοντας μέ ὕμνους αὐτόν ὁ ὁποῖος τοὺς ἔκανε
ἀξιοθαύμαστους, ἐπειδὴ προεικόνισαν τὸν ἐρχομό του
καὶ κήρυξαν στὸν κόσμον τὴ γέννησή του ἀπὸ τὴν Παρ-
θένο κατὰ μυστηριώδη τρόπο.

Ωιδὴ Δ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

Ἄκουσα, Κύριε τὴ φῆμῃ τῆς σωτηριώδους
εὐσπλαχνίας σου καὶ σέ δόξασα, μόνη φιλόφρονε.

Ὁ Δανιὴλ ὁ σοφώτατος φωτιζόμενος στό νοῦ μέ τὴν
ἐμπνευσῃ τοῦ Θεοῦ ἐξογοῦσε τὰ ὄνειρα τῶν βασιλέων
μέ τὴ θεία Χάρη.

Ἀστράφτει μέ τὰ θαύματα ὁ ἀγώνας τῶν νέων μέσα
στό καμίνι, διότι συνέλαβε καὶ ὀδήγησε τὸν τύραννο στὴ
γνώσῃ τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ.

Τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας καὶ οἱ ἀρμονικὲς μελωδίες

παναρμόνια, τοὺς γενναίους οὐ κατέθελξαν, καὶ χρυσῆ εἰκόνι οὐχ ὑπέκυψαν.

Θεοτοκίον.

Ἕμψαλμοὶ Πανύμνητε, οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες γεραίρουσι, τὸν Υἱόν σου τὸν ὑπέρθρον, ὃν ἐν τῇ καμίνῳ ἐπεγίνωσκον.

Τῶν Προπατόρων.

Αἶνον προσαγάγωμεν Θεῷ, τιμῶντες μελωδήμασι, Νῶε τὸν ὄντως ὄντα δίκαιον· ἐν πάσαις γὰρ ἐντολαῖς, θείαις καλλυνόμενος, ὥφθη τῷ Χριστῷ εὐαρεστήσας, ᾧ μελωδοῦμεν πιστῶς· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰδὼν σου Θεὸς τὸ εὐγενές, τῆς γνώμης τὸ ἀκέραιον, καὶ κατὰ πάντα Νῶε τέλειον, δευτέρου κόσμου σαφῶς, ἀρχηγὸν σε δείκνυσι, σώσαντα αὐτῷ παντὸς ἐκ γένους, κατακλυσμοῦ αἰσθητοῦ, σπέρμα, ὡς αὐτὸς διετάξατο.

Νῶε τὸν φυλάξαντα Θεοῦ, τὸν νόμον ἀπαράτρωτον, καὶ εὐρεθέντα τότε δίκαιον, τῇ γενεᾷ ἑαυτοῦ, καὶ ξυλίην σώσαντα, πάλαι Κιβωτῷ ἀλόγων γένη, προστάξει παντουργικῇ, ὕμνοις εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Οἶνον κατανύξεως ἡμῖν, πηγάζει τοῖς τιμῶσί σε, Νῶε μακάριε ἡ μνήμη σου, εὐφραίνουσα καὶ ψυχάς, καὶ καρδίας πάντοτε, τῶν εἰλικρινῶς μακαριζόντων, τοὺς τρόπους σου τοὺς σεμνοῦς, καὶ τὴν πολιτείαν τὴν ἔνθεον.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἡ ἀπολύτρωσις ἡμῶν, ἐν φάτνῃ

τῆς μουσικῆς δὲν προσεῖλκυσαν τοὺς γενναίους καὶ δὲν προσκύνησαν τῇ χρυσῇ εἰκόνι (τὸ ἄγαλμα).

Θεοτοκίον.

Οἱ νέοι στή Βαβυλώνα, Πανύμνητη, ἐγκωμιάζουν μέ ὕμνους τὸν Υἱόν σου τὸν ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς θεοὺς, τὸν ὁποῖον γνώρισαν καλά στό καμίνι.

Τῶν Προπατόρων.

Ἄς προσφέρουμε ὕμνο στόν Θεό τιμώντας μέ μελωδίες τὸν Νῶε τὸν πράγματι δίκαιο· Διότι στολιζόμενος μέ ὅλες τίς θεϊκές ἐντολές φάνηκε εὐάρεστος στόν Χριστό, στόν ὁποῖο μελωδοῦμε μέ πίστη· δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

Βλέποντας ὁ Θεός, Νῶε, τὴν εὐγένειά σου, τὴν ἀκεραιότητα τῆς γνώμης σου καὶ τὴν τελειότητά σου σέ ὅλα σέ ἀναδεικνύει σαφέστατα ἀρχηγό δευτέρου κόσμου, πού ἔσωσες γιά χάρι του ἀπὸ τὸν κατακλυσμό, γενιά ἀπὸ κάθε ὑλικό γένος, ὅπως διέταξε αὐτός.

Τὸν Νῶε, ὁ ὁποῖος φύλαξε τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ ἀπαράβατο καὶ βρέθηκε τότε δίκαιος στή γενιά του, καὶ ἔσωσε παλαιά σέ ξυλίην Κιβωτό τά γένη τῶν ἀλόγων ζώων μέ τό πρόσταγμα τοῦ παντουργοῦ, μέ ὕμνους καὶ μέ εὐσέβεια ἄς τὸν μακαρίσουμε.

Κρασί κατανύξεως πηγάζει σ' ἐμᾶς πού σέ τιμοῦμε ἡ μνήμη σου, Νῶε Μακάριε, εὐφραίνοντας πάντοτε καὶ τίς ψυχές καὶ τίς καρδιές ἐκείνων πού μακαρίζουν μέ εἰλικρίνεια τοὺς σεμνοῦς σου τρόπους καὶ τὴ ζωὴ σου τὴ γεμάτη ἀπὸ τὸν Θεό.

Θεοτοκίον.

Τώρα ἡ ἀπολύτρωσή μας (ὁ Λυτωτής μας)

ἀνακλίνεται, καὶ σπαργανοῦται ὡσπερ νήπιον,
καὶ Μάγοι ἀνατολῶν, Βασιλεῖς ἀφίκοντο, τοῦτον
ὡς Θεὸν καὶ Βασιλέα, τεχθέντα ἐπὶ τῆς γῆς,
βλέψαι καὶ λατρεῦσαι σὺν δώροις πιστῶς.

Ωιδὴ Ε'. Αναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

«Ἴνα τι με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ
φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον
σκότος τὸν δεῖλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς
τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου
κατεύθυνον δέομαι».

Μυηθέντες τὸν Νόμον, Σῶτερ οὐκ ἠρνήσαντο
οἱ σοὶ θεράποντες, Δανιὴλ ὁ μέγας, σὺν τρισὶ
Νεανίαις θεόφροσιν· ἀλλ' ἰσχὺν λαβόντες, τὴν
παρὰ σοῦ τοῦ εὐεργέτου, τοὺς Τυράννους
ἀνδρείως ἐτρέψαντο.

Νοερῶς ἐμυεῖτο, Δανιὴλ φιλάνθρωπε τὰ σὰ
μυστήρια· ἐπὶ γὰρ νεφέλης, ὡς Υἱὸν σε ἀνθρώπου
ἐρχόμενον, τῶν Ἐθνῶν ἀπάντων, οἷα Κριτὴν καὶ
Βασιλέα, ἐθεώρει νοὸς καθαρότητι.

Ὠραιώθη ὦ Παῖδες, ὑπὲρ λίθον σάπφειρον,
ὕμῶν τὰ σώματα, ὡς αὐγὴ χρυσοῦ, εὐσεβείας τῷ
ζήλῳ πυρσεύετε, ἐμπεριπατοῦντες χαρμονικῶς ἐν
τῇ καμίνῳ, καὶ κροτοῦντες χορείαν παγκόσμιον.

Θεοτοκίον.

Δανιὴλ σε Παρθένε, Ὅρος προδιέγραφε
σαφῶς ὁ ἔνθεος· οἱ τριπτοὶ δὲ Παῖδες, καθορῶντες

τοποθετεῖται στή φάτνη καὶ σπαργανώνεται ὡς νήπιος·
καὶ Μάγοι βασιλεῖς τῆς ἀνατολῆς ἦλθαν νά τόν ἰδοῦν
καὶ νά τό λατρεύσουν (νά τόν προσκυνήσουν) πιστά μέ
δῶρα ὡς Θεόν καὶ Βασιλέα πού γεννήθηκε ἐπάνω στή
γῆ.

Ὠδὴ Ε'. Ὁ Αναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

Γιατί μέ ἀπώθῃσες ἀπὸ τό πρόσωπό σου Ἐσύ πού
εἶσαι τό φῶς πού δέν δύει καί μέ κάλυψε τό βαθύ σκο-
τάδι ἐμένα τόν ἄθλιο; ἀλλά σέ παρακαλῶ γύρισέ με πί-
σω καὶ κατεύθυνε τό δρόμο μου πρὸς τό φῶς τῶν
ἐντολῶν σου.

Ἀφοῦ γνώρισαν τόν Νόμο σου, δέν τόν ἀρνήθῃκαν οἱ
ὑπὸρέτες σου, Σωτήρα, ὁ μέγας Δανιὴλ μαζί μέ τοὺς
τρεῖς θεοφώτιστους νέους· ἀλλά παίρνοντας δύναμῃ
ἀπὸ σένα τόν εὐεργέτῃ ἐτρέψαν τοὺς τυράννους σέ φυ-
γὴ μέ ἀνδρεία.

Πνευματικά μαθήτευε ὁ Δανιὴλ στά μυστήριά σου,
φιλάνθρωπε· διότι σέ ἔβλεπε μέ τόν καθαρὸ νοῦ του ὡς
ἄνθρωπο νά ἔρχεσαι ἐπάνω σέ σύννεφο ὡς Κριτὴ καὶ
Βασιλιά τῶν πάντων.

Ἀναδείχῃκαν ὠραιότερα τὰ σώματά σας, νέοι, ἀπὸ
τόν πολύτιμο λίθο τόν σάπφειρο (ζαφείρι)· φωτίζετε ὡς
λάμπῃ χρυσοῦ ἀπὸ τόν ζῆλο τῆς εὐσεβείας περιπατών-
τας μέ χαρὰ μέσα στό καμίνι καὶ συγκροτώντας παγκό-
σμιο χοροστάσι.

Θεοτοκίον.

Ὁ Δανιὴλ ὁ γεμάτος ἀπὸ θεία χάρις, Θεοτόκε, σέ πα-
ρουσίαζε ἐκ τῶν προτέρων σαφέστατα ὡς Ὅρος· οἱ τρεῖς

τὴν φλόγα δροσίζουσαν, τὸν σὸν θεῖον τόκον,
μελωδικῶς ἀνευφημοῦσιν, ὡς Σωτῆρα καὶ Κτίστην
καὶ Κύριον.

Τῶν Προπατόρων.

Ἐπαίνοις τιμάσθω, ἐνθέοις ὁ Σῆμ, πατρικὴν
εὐλογίαν καρπούμενος, καὶ ἔναντι εὐάρεστος,
δεικνύμενος Θεοῦ, καὶ τοῖς τῶν Προπατόρων,
χοροῖς κατειλεγμένος, καὶ ἐν χώρα τῶν ζώντων,
περιχαρῶς ἀναπαυόμενος.

Ἴδεῖν ἠξιώθη, ὡς φίλος Θεοῦ, Ἀβραάμ τὴν
ἡμέραν τοῦ Κτίστου αὐτοῦ, καὶ ἔμπλεως ἐγένετο,
χαρᾶς Πνευματικῆς· τοῦτον οὖν διανοίας, εὐθύτητι
τιμῶντες, μακαρίσωμεν πάντες, ὡς τοῦ Θεοῦ
πιστὸν θεράποντα.

Κατείδες ὡς θέμις, ἀνθρώπῳ ἰδεῖν, τὴν Τριάδα,
καὶ ταύτην ἐξένισας, ὡς φίλος γνησιώτατος,
παμμακάρα Ἀβραάμ· ὅθεν μισθὸν κομίζη, τῆς ξένης
ξεναγίας τὸ γενέσθαι ἀπείρων, Ἐθνῶν Πατῆρ διὰ
τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ Πλήρης κενοῦται, σαρκὶ δι' ἡμᾶς, καὶ ἀρχὴν
ὁ προάναρχος δέχεται, πτωχεύει δὲ ὁ πλούσιος,
καὶ Λόγος ὢν Θεοῦ, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων,
προσκλίνεται ὡς βρέφος, τὴν ἀνάπλασιν πάντων,
τῶν ἀπ' αἰῶνος ἐργαζόμενος.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

«Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταιγίς

νέοι βλέποντας τὴ φλόγα νά τοὺς δροσίζει
ἐγκωμιάζουν μελωδικά τό θεϊκό παιδί σου ὡς Σωτῆρα
καὶ Κτίστη καὶ Κύριο.

Τῶν Προπατόρων.

Ἄς τιμᾶται μέ θεϊκοὺς ἐπαίνους ὁ Σῆμ, ἐπειδὴ
ἀπέκτησε τὴν πατρικὴ εὐλογία καὶ ἀποδείχθηκε
ἀρεστός στὸν Θεό καὶ συγκαταλέχθηκε στή χορεία τῶν
Προπατόρων καὶ ἀναπαύεται χαρούμενος στή χώρα
τῶν ζωντανῶν.

Ὁ Ἀβραάμ ὡς φίλος τοῦ Θεοῦ καταξιώθηκε νά δεῖ
τὴν ἡμέρα τοῦ Κτίστου του, καὶ γέμισε ἀπὸ πνευματικὴ
χαρά· αὐτό λοιπὸν τιμώντας μέ εἰλικρίνεια τοῦ νοῦ, ἄς
τόν μακαρίσουμε ὅλοι ὡς πιστὸν ὑπηρέτη τοῦ Θεοῦ.

Εἶδες καλά τὴν Ἁγία Τριάδα ὅσο ἦταν δυνατό σέ
ἄνθρωπο νά τὴ δεῖ, καὶ τὴν φιλοξένησες ὡς γνησιώτα-
τος φίλος, Παμμακάριστε Ἀβραάμ· γι' αὐτό παίρνεις ὡς
μισθὸ γιὰ τὴν παράξενη φιλοξενία τό νά γίνεις μέ τὴν
πίστη πατέρας ἀπείρων ἐθνῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεός πού εἶναι γεμάτος ἀδειάζει παίρνοντας σάρ-
κα γιὰ μᾶς, καὶ δέχεται ἀρχὴ ὁ προάναρχος· καὶ πτω-
χεύει ὁ πλούσιος· καὶ ἐνῶ εἶναι Λόγος (Υἱός) τοῦ Θεοῦ,
τοποθετεῖται ὡς βρέφος σέ φάτνη (παχνί) ἀλόγων ζώ-
ων, καὶ ἔτσι πραγματοποιεῖ τὴν ἀνάπλαση ὅλων πού
ἔζησαν ἀπὸ αἰῶνες.

Ῥοδὴ ΣΤ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν καὶ καταιγίδα πταισμάτων μέ

με ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως συνωθεῖ ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὸς τὴν κραταιὰν χειρὰ μοι ἔκτεινον, ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ βυθοῦ φθορᾶς ἀνάγαγε».

Ἄρξαντες τῶν ψυχικῶν, παθημάτων τῆ δυνάμει τοῦ Λόγου, χώρας Ἐθνῶν Χαλδαίων, ἡγεμόνες γεγόνατε· οἶδε γὰρ ἡ ἀρετὴ, γέρα χαρίζεσθαι, κεκτημένοι, ὧ τοῦ Δαυῖδ σοφοὶ ἀπόγονοι.

Νέκρωσιν ὁ Δανιήλ, ζωηφόρον ἐνδυσάμενος πάλαι, τὸν ὡς Θεὸν Χαλδαίοις, δυσσεβῶς νομιζόμενον, ἀναιρεῖ διὰ τροφῆς, δράκοντα κάκιστον, ἱερεῖς δέ, τοὺς δυσμενεῖς σοφῶς ἀπέκτεινεν.

Θεοτοκίον.

Ἰλεὼν μοι τὸν Κριτὴν, τὸν Υἱόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν, Μήτηρ δυσώπησον· σοὶ γὰρ μόνη τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Τῶν Προπατόρων.

Τύπως Χριστοῦ, τοῦ πάθους γεγένησαι, σαφῶς Ἰσαὰκ μακαριώτατε, ἀναγόμενος, πατρικῇ εὐπειθείᾳ τοῦ θύεσθαι· διὰ τοῦτο μεμακάρισαι, καὶ φίλος Θεοῦ, ὠφθης ὄντως γνησιώτατος, μετὰ πάντων Δικαίων σκηνοῦμενος.

Ἦφθη Ἰακώβ, θεράπων πιστότατος, τοῦ πάντων Θεοῦ· ὅθεν ἐπάλαισε, μετ' Ἀγγέλου νοῦς, καθορῶν τὸν Θεὸν μετωνόμασαι· καὶ καθεύδων

ταράζει καὶ μέ σπρώχνει βίαια σὲ βυθὸ ἀπογνώσεως· ἀλλὰ Ἐσὺ ἄπλωσέ τό δυνατὸ χέρι σου, ὅπως στόν Πέτρο, καὶ βγάλε με ἀπὸ τό βυθό τῆς φθορᾶς.

Ἐπειδὴ κυριαρχήσατε στά ψυχικά πάθη μέ τῆ δύναμη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, γίνατε ἡγεμόνες τῆς χώρας τῶν Βαβυλωνίων· διότι γνωρίζει ἡ ἀρετὴ νά χαρίζει βραβεῖα σ' αὐτούς πού τὴν κατέχουν, ὧ σοφοὶ ἀπόγονοι τοῦ Δαυῖδ.

Ἀφοῦ ὁ Δανιήλ παλαιὰ ντύθηκε τῆ νέκρωση πού δίνει ζωὴ, θανατώνει μέ τροφή τὸν κακοῦργο δράκοντα πού οἱ πλανεμένοι τὸν νόμιζαν θεό, καὶ τοὺς ἀθλίους ἱερεῖς του τοὺς θανάτωσε μέ σοφία.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε μέ τίς ἱκεσίες σου παρακάλεσε, Μητέρα, τὸν Κριτὴ, τὸν Υἱό σου νά γίνει (νά φανεῖ) σπλαχνικός καὶ λυτρωτὴς ἀπὸ τίς θλίψεις· διότι μόνο σ' ἐσένα ἀναθέτω τὴν ἐλπίδα μου.

Τῶν Προπατόρων.

Ἐγίνες προτύπωση τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ σαφέστατα, μακαριώτατε Ἰσαὰκ, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν πατρικὴ ὑπακοή γιὰ νά θυσιασθεῖς· γι' αὐτό μακαρίσθηκες καὶ φάνηκες πράγματι γνησιώτατος φίλος τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι συγκατοίκησες μέ ὅλους τοὺς Δικαίους.

Ὁ Ἰακώβ φάνηκε πιστότατος ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων· γι' αὐτό πάλαιψε μέ Ἄγγελο, ὀνομάσθηκε νοῦς πού βλέπει τὸν Θεό· καὶ ἐνῶ κοιμῶταν εἶδε θεϊκὴ σκάλα

θείαν κλίμακα τεθέαται, ἥπερ Θεὸς ἐπεστήρικτο, ὁ σαρκὶ προσπλακεῖς ἀγαθότητι.

Ἰωσήφ, πατρὸς τὴν εὐπείθειαν, ἐν λάκκῳ βληθεὶς, προσαπεμπόληται, εἰς προτύπωσιν, τοῦ τυθέντος ἐν λάκκῳ βληθέντος Χριστοῦ, σιτοδότης τε Αἰγύπτου ἐχρημάτισε, σώφρων γεγωνῶς καὶ δίκαιος, Βασιλεύς τε παθῶν ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νέον ἐπὶ γῆς, παιδίον γνωρίζεται, ὁ ὢν σὺν Πατρὶ ἀεὶ καὶ Πνεύματι, σπαργανοῦται δέ, ὁ τὴν γῆν σπαργανώσας ὁμίχλη σαφῶς, καὶ ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακέκλιται· τούτου νῦν προεορτάσωμεν, γεγηθότες τὴν ἄσπορον γέννησιν.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Χειρόγραφον εἰκόνα μὴ σεβασθέντες, ἀλλ' ἀγράφω οὐσίᾳ θωρακισθέντες τρισμακάριοι, ἐν τῷ σκάμματι τοῦ πυρὸς ἐδοξάσθητε, ἐν μέσῳ δὲ φλογὸς ἀνυποστάτου ἰστάμενοι, Θεὸν ἐπεκαλεῖσθε· Τάχυνον ὁ Οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, ἧς πάλαι ἔλαβον

στὴν κορυφὴ τῆς ὁποίας στεκόταν ὁ Θεός ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀγαθότητα προσέλαβε σάρκα (ἐνώθηκε μὲ τὸν ἄνθρωπο).

Ἀποδεχόμενος ὁ Ἰωσήφ τὴν ὑπακοή στόν πατέρα του, ἀφοῦ ρίχθηκε σέ λάκκο, πουλήθηκε γιὰ νά προτυπώσει (νά προεικονίσει) τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος θυσιάσθηκε καὶ ρίχθηκε σέ λάκκο, καὶ ἔγινε σιτοδότης (τροφοδότης) τῆς Αἰγύπτου, ἀφοῦ ἔγινε συνετός καὶ δίκαιος καὶ ἀληθινός βασιλιάς τῶν παθῶν.

Θεοτοκίο.

Γίνεται γνωστός ὡς νέο παιδί ἐπάνω στή γῆ, αὐτός πού εἶναι πάντοτε μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα· καὶ σπαργανώνεται (περιβάλλεται μὲ σπάργανα) αὐτός πού σαφέστατα σπαργάνωσε τὴ γῆ μὲ ὁμίχλη, καὶ τοποθετήθηκε σέ φάτνη ἀλόγων ζώων· χαίροντας τώρα ἄς εορτάσουμε προκαταβολικά τὴν ὑπερφυσικὴ γέννησή του.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἐπειδὴ δὲν σεβασθήκατε τὴν χειροποίητη εἰκόνα, ἀλλὰ φορέσατε ὡς θώρακα τὴν ἀπεριγράπτη οὐσία (θεία χάρη), τρισμακάριστοι, δοξασθήκατε μέσα στό σκάμμα (στόν στίβο) τῆς φωτιᾶς· καὶ εὐρισκόμενοι μέσα σέ ἀνυπόφορη φλόγα καλούσατε σέ βοήθεια τὸν Θεό . Ἔλα γρήγορα Εὐσπλαχνε καὶ τρέξε ὡς ἐλεήμων σέ βοήθειά μας, διότι δύνασαι (τά πάντα) ὅταν θέλεις.

Οἶκος.

Ἄπλωσε τό χέρι σου τό ὁποῖο παλαιὰ δοκίμασαν οἱ

πειραν Αιγύπτιοι πολεμοῦντες, καὶ Ἑβραῖοι πολεμούμενοι· μὴ καταλίπης ἡμᾶς, καὶ καταπίῃ ἡμᾶς ὁ θάνατος, ὁ διψῶν ἡμᾶς, καὶ Σατᾶν ὁ μισῶν ἡμᾶς· ἀλλ' ἔγγισον ἡμῖν, καὶ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐφείσω ποτὲ τῶν Παίδων σου τῶν ἐν Βαβυλῶνι, ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε καὶ βληθέντων ὑπὲρ σοῦ εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐκ ταύτης κραυγαζόντων σοι· τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Συναξάριον. Τοῦ Μηναίου. Καὶ ἀμέσως:
Τῶν Προπατόρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Προπατόρων.

Στίχοι. Δέξασθαι χαρὰν οἱ πάλαι Προπάτορες, Βλέποντες ἐγγίζοντα Χριστὸν Μεσσίαν.

Γήθεο Ἀβραάμ, ὅτι Πρόπαππος Χριστοῦ ἐδείχθης.

Ταῖς τῶν σῶν ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι: Τῶν Χριστουγέννων. Πεζαί.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 60-62).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

«Παῖδες θεοσεβεῖς ἐν Βαβυλῶνι, εἰκόνι χρυσοῦ οὐ προσεκύνησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ καμίνου πυρὸς δροσιζόμενοι, τὴν ὥδην ἀνέμελλον λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἦχος θεοσεβῆς ἐμελωδεῖτο, ἐκ μέσου πυρὸς

Αἰγύπτιοι πού πολεμοῦσαν (τούς Ἑβραίους) καὶ οἱ Ἑβραῖοι πού καταδιώκονταν (ἀπ' αὐτούς)· μὴ μᾶς ἐγκαταλείψεις καὶ μᾶς καταπιεῖ ὁ θάνατος πού διψᾷ γιὰ μᾶς καὶ ὁ σατανᾶς πού μᾶς μισεῖ· ἀλλὰ πλησίασέ μας καὶ λυπήσου τίς ψυχές μας, ὅπως λυπήθηκες κάποτε τούς Νέους σου στή Βαβυλώνα, πού σέ ἀνυμνοῦσαν ἀκατάπαυστα καὶ γιὰ σένα ρίχθηκαν στό καμίνι καὶ μέσα ἀπ' αὐτό κραύγαζαν. Ἐλα γρήγορα Εὐσπλαχνε καὶ τρέξε ὡς ἐλεήμων σέ βοήθειά μας, διότι δύνασαι (τά πάντα) ὅταν θέλεις.

Συναξάριο. Τοῦ Μηναίου. Καὶ ἀμέσως:
Τῶν Ποπατόρων.

Τὴν ἴδια ἡμέρα εἶναι Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Προπατόρων.

Στίχ. Δεχθεῖτε χαρὰ οἱ παλαιοὶ Προπάτορες βλέποντας νά πλησιάζει ὁ Χριστός ὁ Μεσσίας (ὁ Λυτρωτής).

Χαῖρε Ἀβραάμ, διότι ἀναδείχθηκες Πρόπαππος (Προπάτορας) τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων σου, Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίαι: Τῶν χριστουγέννων. Οἱ Πεζές.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 60-62).

Ῥδὴ Ζ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

Οἱ θεοσεβεῖς νέοι στή Βαβυλώνα δέν προσκύνησαν τὴ χρυσὴ εἰκόνα (τὸ χρυσὸ ἄγαλμα), ἀλλὰ δροσιζόμενοι μέσα στό καμίνι τῆς φωτιᾶς ἔψαλλαν τὸν ὕμνο λέγοντας: Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ψάλλονταν θεοσεβῆς ὕμνος στόν Παντοκράτορα στή

τῷ Παντοκράτορι· Ἀζαρίας γὰρ θεῖον χορὸν συστησάμενος, τὴν ᾠδὴν ἀνέμελπον λέγοντες·
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λύρα Νεανιῶν ἐθεολόγει τὸν πάντων Θεὸν καὶ παντοκράτορα, τὸν αὐτοῖς ἐν καμίνῳ, τρανῶς ὀπτανόμενον, καὶ ᾠδὴν ἀνέμελπον λέγοντες·
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τρεῖς τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ βεβλημένους, εἰδὼς ὁ κρατῶν ὡς ἐθεάσατο, τοῦ τετάρτου τὴν θεάν, Υἱὸν προσηγόρευσε, τοῦ Θεοῦ καὶ πᾶσιν ἐβόησεν·
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἴχων λελαμπρυσμένον θεία αἴγλη, τὸν νοῦν Δανιήλ Θεομακάριστε, τῆς Παρθένου τὸν τόκον, σαφῶς προτεθέασαι, μυστικαῖς εἰκόσι τυπούμενον·
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Προπατόρων.

Ὑμνεῖσθω Ἀνανίας, Ἀζαρίας, Μισαήλ σὺν τῷ Δανιήλ, κάμινον σβέσαντες πυρός, καὶ λεόντων χαλινώσαντες, τὰς ὀρμὰς καὶ τῷ Χριστῷ, συμφώνως ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νομίμως ἐναθλήσας, πειρασμοῖς καὶ ἀνευδότοις θλίψεσι, θεράπων κέκληται Ἰώβ, τοῦ Θεοῦ παναληθέστατος, πρᾶος, ἄκακος, εὐθύς, τέλειος, ἄμεμπτος, ἀναβοῶν· ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν πίστει Μωυσέα, Ἀαρῶν τε καὶ τὸν Ὡρ τιμήσωμεν, ἀνευφημοῦντες, Ἰησοῦν, καὶ Λευὶ τὸν

μέση τῆς φωτιᾶς· διότι συγκροτώντας ὁ Ἀζαρίας θεϊκὴ χορωδία ἔψαλλαν τὸν ὕμνο λέγοντας: Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ἡ λύρα τῶν νεαρῶν κήρυττε τὸν Θεὸ τῶν πάντων καὶ παντοκράτορα πού ἐμφανιζόταν σ' αὐτούς μέ μεγαλεῖο καὶ ἔψαλλαν τὸν ὕμνο λέγοντας: Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ὅταν ὁ ἡγεμόνας (ὁ ἐξουσιαστής) εἶδε τρεῖς νά ρίχνονται στό καμίνι, τὴν παρουσία τοῦ τετάρτου τὴν ὀνόμασε Υἱό Θεοῦ καὶ φώναξε σέ ὅλους: Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίο.

Ἴχοντας φωτισμένο τὸν νοῦ μέ θεϊκὴ λάμψη, Δανιήλ θεομακάριστε, προέβλεψες μέ σαφήνεια τὴ γέννηση τῆς Παρθένου πού προεικονιζόταν μέ μυστηριώδη ὀράματα φωνάζοντας: Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν Πατέρων μας.

Τῶν Προπατόρων.

Ἄς ὑμνεῖται ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας, ὁ Μισαήλ μαζί μέ τὸν Δανιήλ, γιατί ἔσβησαν τό καμίνι τῆς φωτιᾶς καὶ χαλιναγώγησαν τὴν ὀρμὴ τῶν λιονταριῶν καὶ ἔψαλλαν ὁμόφωνα στόν Χριστό· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν Πατέρων.

Ἐπειδὴ ἀγωνίσθηκε ὁ Ἰώβ νόμιμα ἐναντίον ἀνυπόφορων θλίψεων ὀνομάσθηκε ἀληθινός ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ πρᾶος, ἄκακος, εἰλικρινής, τέλειος, ἄμεμπτος φωνάζοντας: Θεέ μου, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Μέ πίστη ἄς τιμήσουμε τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Ἀαρῶν καὶ τὸν Ὡρ ἐγκωμιάζοντας τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν Λευὶ τὸν

ιερώτατον, Γεδεών τε καὶ Σαμψών, καὶ ἀνακράζοντες· ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδου καθὼς προεῖπεν ὁ Προφήτης, ἐν γαστρὶ συνέλαβεν, ἢ ἀπειρόγαμος, Θεὸν καὶ τεκεῖν σαφῶς ἐπέιγεται, ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, ᾧ πάντες ψάλλομεν· ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ *'. Ὁ Αναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνέβόα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὴν Ἀβραάμ εὐγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες· τὴν οἰκειοτάτην, πρὸς αὐτὸν ἐκτήσασθε, κρηπίδα τῆς Πίστεως, καὶ τῆς Ἐλπίδος Ὅσοι, καὶ ὑπομονὴν, καὶ πειρασμῶν καρτερίαν, βοῶντες ἀνενδότως· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ὡς φωστῆρες λάμποντες, καὶ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, καὶ τῆς εὐσεβείας, φωτισμῶ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν ἄδουσι, τῷ ἐκ πειρασμῶν ἐκσεσωκότι Δεσπότη· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ιερῶτατο, καὶ τὸν Γεδεών καὶ τὸν Σαμψών ἀναφωνώντας· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν Πατέρων.

Θεοτοκίον.

Νά, ὅπως εἶπε ὁ Προφήτης, ἡ ἄπειρη γάμου (ἢ Παρθένος) συνέλαβε σαφῶς στὰ σπλάχνα τῆς καὶ πηγαίνει βιαστικά· νά γεννήσει στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ τὸν Θεό, στὸν ὅποιο ὅλοι ψάλλομε: Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Αναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

Ὁ τύραννος τῶν Βαβυλωνίων μὲ μανία ἔβαλε νά κάψουν τό καμίνι ἐπτὰ φορές γιὰ τοὺς θεοσεβεῖς· ἀλλὰ βλέποντάς τους νά ἔχουν σωθεῖ μὲ θεία δύναμη ἀναφωνοῦσε: τὸ Δεμιουργό καὶ Λυτρωτὴ ἔσεῖς· νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Φροντίζοντας νά φυλάξετε τὴν εὐγένεια τοῦ Ἀβραάμ ἀποκτήσατε τὴν πιό προσωπική του (τῆ δική του) βάση τῆς Ἐλπίδας καὶ τῆς Πίστεως, Ἅγιοι, καὶ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν καρτερίαν (ἀντοχή) στοὺς πειρασμοὺς φωνάζοντας ἀδίστακτα (ἀνυποχώρητα)· ἱερεῖς δοξολογεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸν Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Αὐτοὶ πού ἔλαμπαν ὡς ἄστρα καὶ ἔκαναν τὴ γῆ οὐρανό καὶ φώτιζαν μὲ τό φωτισμό τῆς εὐσεβείας, ἀφοῦ συγκρότησαν παγκόσμια χορωδία, ψάλλουν στὸν Κύριο πού τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς· ἔσεῖς· νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸν Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Νεανικῶς οἱ σβέσαντες, ἐπηρμένην τὴν κάμινον, καὶ τὰς τῶν λεόντων, ἀκωκὰς πεδήσαντες, Δαυῖδ οἱ ἀπόγονοι, νῦν γεγηθότες ψάλλουσι· Τὸν ἐκ πειρασμῶν, ἐκσεσκότα Δεσπότην· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαοὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυσταγωγεῖται πάναγνε, Δανιὴλ ὁ σοφώτατος, καὶ προζωγραφοῦσι, Παῖδες τρεῖς τὴν γέννησιν, τὴν σὴν οἱ θεόφρονες, διὰ συμβόλων βλέποντες, τὸν ἐκ τῆς γαστροῦ σου, προελθόντα ἀφράστως· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Προπατόρων.

Σήμερον τῶν ἀπ' αἰῶνος θείαν μνήμην, ἐκτελέσωμεν θείων Πατέρων, τοῦ Ἀδάμ τοῦ Ἄβελ τε, Σὴθ καὶ Νῶε καὶ τοῦ Ἐνῶς, καὶ Ἐνώχ καὶ Ἀβραάμ, Μελχισεδέκ καὶ Ἰώβ, καὶ τοῦ Ἰσαὰκ σὺν τῷ πιστῷ Ἰακώβ· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις βοῶντες τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φάλαγγα θεοτερπῆ θείων Πατέρων, εὐφημήσωμεν Βαράκ καὶ Νάθαν, καὶ τὸν Ἐλεάζαρον, Ἰωσίαν καὶ τὸν Δαυῖδ, Ἰεφθάε Σαμουὴλ τε τὸν τὰ ἔμπροσθεν ὀρῶντα, σεπτῶς καὶ ἀνακράζοντα· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Ἕπαινον μελωδικῶς Θεοῦ Προφήταις,

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δαυῖδ, ἀφοῦ ἔσβησαν μέ νεανικό σθένος (δύναμη) τό ὑψωμένο καμίनि καὶ ἀκίνητοποίησαν τίς αἰχμές (τά δόντια) τῶν λεόντων, τώρα ψάλλουν χαρούμενοι: Τόν Κύριο πού μᾶς ἔσωσε ἐσεῖς νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑψωνετέ τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Διδάσκεται τὰ μυστήρια, Παναγνη, ὁ σοφώτατος Δανιήλ, καὶ προεικονίζουν τὴ γέννησή σου οἱ θεοφώτιστοι τρεῖς Νέοι μέ σύμβολα, βλέποντας, αὐτόν πού προῆλθε ἀπό τὴν κοιλία σου μυστηριωδῶς· τὸν ὅποῖον οἱ Νέοι δοξολογοῦν, οἱ ἱερεῖς ἀνυμνοῦν, οἱ λαοὶ τὸν ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῶν Προπατόρων.

Ἄς ἐκτελέσουμε σήμερα τὴν ἀγία μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων πού ἔζησαν πρὶν ἀπὸ αἰῶνες, τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Ἄβελ καὶ τοῦ Σὴθ καὶ τοῦ Νῶε καὶ τοῦ Ἐνῶς καὶ τοῦ Ἐνώχ καὶ τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Μελχισεδέκ καὶ τοῦ Ἰώβ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ μαζί μέ τὸν πιστό Ἰακώβ φωνάζοντας· ἄς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίση τὸν Κύριο καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἄς ἐγκωμιάσουμε σεμνά τὴ θεάρεστη φάλαγγα τῶν ἁγίων Πατέρων, τὸν Βαράκ καὶ τὸν Νάθαν καὶ τὸν Ἐλεάζαρο, τὸν Ἰωσία καὶ τὸν Δαυῖδ, τὸν Ἰεφθάε καὶ τὸν Σαμουὴλ πού προέβλεπε τὰ μέλλοντα καὶ φωνάζει· ἄς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίση τῶν Κύριο καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἄς προσφέρουμε μελωδικὰ ἔπαινο στοὺς Προφῆτες

προσαγάγωμεν άνευφημοῦντες, Ωσηέ, Μιχαίαν τε, Σοφονίαν καί Αββακούμ, Ζαχαρίαν, Ίωνᾶν, Αγγαῖόν τε καί Αμμώς, καί τόν Αβδιού καί Μαλαχίαν, Ναούμ, Ησαΐαν καί Ίερεμίαν καί Ίεζεκιήλ, ἅμα Δανιήλ, Ηλιού καί Ἐλισαῖον.

Τριαδικόν.

Ῥήμασι τριαδικοῖς τήν παναγίαν, άνυμνήσωμεν πιστοὶ Τριάδα, τόν Πατέρα ἄναρχον, τόν Υἱόν τε καί τὸ εὐθές, Πνεῦμα Ἅγιον, Τριάδα ὁμοούσιον, ἣν πᾶσα πνοή δοξάζει κρᾶζουσα· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τόν Κύριον, καί ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐφθης ἐκ Παρθενικῶν Χριστέ αἱμάτων, σωματούμενος ἀρρήτῳ λόγῳ, καί ὡς βρέφος τέλειον, ἐν Σπηλαίῳ ὑπερβολῇ, εὐσπλαχνίας Ἰησοῦ ἀποκτικόμενος· ἀστήρ δὲ σε πόρρωθεν ἐμήνυσεν, ἀστρολόγοις· ὑμνεῖτε πίστει κραυγάζουσι, καί ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδή Θ'. Ὁ Αναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες».

Ἐφθάσατε τὸ τέλος, τὸ πεποθημένον, καί ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ παρέστητε, ἐν οὐρανίοις θαλάμοις Παῖδες πανόλβιοι.

τοῦ Θεοῦ άνυμνῶντας τους, τόν Ωσηέ καί τόν Μιχαία, τόν Σοφονία καί τόν Αββακούμ, τόν Ζαχαρία, τόν Ίωνᾶ καί τόν Αγγαῖο καί τόν Αμώς καί τόν Αβδιού καί τόν Μαλαχία, τόν Ναούμ καί τόν Ησαΐα καί τόν Ίεζεκιήλ μαζί μέ τό Δανιήλ, τόν Ηλία καί τόν Ἐλισσαῖο.

Τριαδικόν.

Μέ τριαδικά λόγια ἄς άνυμνήσουμε, πιστοί, τήν Ἁγία Τριάδα, τόν Πατέρα τόν ἄναρχον καί τόν Υἱό καί τό ἀληθινό Ἅγιο Πνεῦμα, Τριάδα μέ τήν ἴδια οὐσία, τήν ὁποία κάθε ζωντανό πλάσμα τή δοξάζει κρᾶζοντας· ἄς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίση τόν Κύριο καί ἄς τόν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Ἐμφανίσθηκες, Χριστέ, νά παίρνεις σῶμα ἀπό παρθενικά αἶματα καθὼς ἀπό ὑπερβολική εὐσπλαχνία γεννιόσουν μέ τόν ὑπερφυσικό (ἀνέκφραστο) λόγο ὡς τέλειο βρέφος, Ἰησοῦ, στό Σπήλαιο· Καί σέ μήνυσε ἄστρο ἀπό μακριά στους ἀστρονόμους, οἱ ὁποῖοι κραύγαζαν μέ πίστη· Ὑμνεῖτε καί ὑπερυψώνετε τόν Χριστό στους αἰῶνες.

Τιμιωτέρα: (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωδή Θ'. Ὁ Αναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Ἁγίων Παίδων.

Σέ ὁμολογοῦμε κυριολεκτικά Θεοτόκο ἐμεῖς πού σωθήκαμε διὰ μέσου σου, Παρθένε ἀγνή, μεγαλύνοντάς σε μαζί μέ τά πλήθῃ τῶν Ἀσωμάτων (τῶν Ἀγγέλων).

Φθάσατε στό ποθημένο τέλος καί παρασταθήκατε στό κορυφαῖο ἀπό τά ἐπιθυμῃτά, στους οὐρανίους θαλάμους, πανευτυχεῖς Νέοι.

Γηθόμενοι τὸ δράγμα, τῆς μετὰ δακρῶν,
καλῆς ὑμῶν γεωργίας κομίζεσθε, τῆς ἀφθαρσίας
τὸν στάχυν καρποφορήσαντες.

Ἀνέτειλε λαμπρότης, νῦν ὑμῖν ἀξίως, καὶ
εὐφροσύνη καρδίας ἐξήνθησεν· ἔνθα ἀπέδρα γὰρ
λύπη κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον.

Νομὴν τὴν τοῦ θανάτου, ἔστησας Παρθένε,
τὸν ζωοδότην τεκοῦσα καὶ Κύριον, ζωοποιῶντα
τοὺς πίστει σε μεγαλύνοντας.

Τῶν Προπατόρων.

Ἰσχυῖ σου πάλαι, δυνάμεις ἐποίησαν,
θυγατέρες Κύριε, Ἄννα καὶ Ἰουδίθ καὶ Δεβόρρα,
Ὀλδά, Ἰαήλ τε, Ἐσθήρ, Σάρρα Μαριάμ Μωσέως
καὶ Ραχήλ, καὶ Ῥεβέκκα καὶ ἡ Ρούθ αἱ
μεγαλόφρονες.

Ὡς σβέσαντας Παῖδας, Ἁγίους τὴν κάμινον,
ιερῶς τιμῆσωμεν, ἅμα τῷ Δανιήλ τῷ Προφήτῃ,
πᾶσι δικαίοις σαφῶς, τοῖς πρὸ Νόμου διαλάμψασι
καλῶς, καὶ ἐν Νόμῳ τὸν Δεσπότην θεραπεύσασι.

Σοφώτατοι θεῖοι, Προφῆται γεγένηνται,
Ἀβραάμ ἀπόγονοι, τὸν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰούδα
τικτόμενον Λόγον, θερμῶς προαναγγείλαντες ἐν
Πνεύματι· αὐτῶν ἰκεσίαις, Ἰησοῦ πάντας
οἰκτείρησον.

Ἠγίασται πᾶσα ἡ κτίσις, τῇ μνήμῃ ὑμῶν, καὶ
πανηγυρίζουσα, κράζει ἰκετικῶς ἐκβοῶσα· Δέησιν
Κυρίῳ, ἀεὶ προσαγάγετε Μακάριοι, τυχεῖν αἰωνίων

Χαρούμενοι παίρνετε τὴν παραγωγή (τά χερόβολα)
τῆς καλῆς καλλιέργειάς σας με δάκρυα, ἐπειδὴ καρπο-
φορήσατε τὸ στάχυ τῆς ἀφθαρσίας.

Ἀνέτειλε τώρα γιὰ σᾶς ἐπάξια ἢ λαμπρότητα, καὶ
ἄνθισε ἡ εὐφροσύνη τῆς καρδιᾶς· διότι κατασκηνώσατε
ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου δραπέτευσε (ἔφυγε) ἡ λύπη.

Θεοτοκίο.

Σταμάτησες, Παρθένε, τὴ βοσκή (τὴ φθορά) τοῦ θα-
νάτου, ἐπειδὴ γέννησες τὸν ζωοδότη καὶ Κύριο, πού δί-
νει ζωὴ σ' αὐτοὺς πού με πίστη σε μεγαλύνουν.

Τῶν Προπατόρων.

Μέ τὴ δική σου δύναμη παλαιὰ ἔκαναν κατορθώμα-
τα γυναῖκες, Κύριε, ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἰουδίθ καὶ ἡ Δεβόρρα,
ἡ Ὀλδά καὶ ἡ Ἰαήλ, ἡ Ἐσθήρ, ἡ Σάρρα, ἡ Μαρία ἡ
ἀδελφὴ τοῦ Μωυσῆ καὶ ἡ Ραχήλ καὶ ἡ Ῥεβέκκα καὶ ἡ
Ρούθ, οἱ μεγαλόψυχες.

Ἐπειδὴ ἔσβησαν τὸ καμίνι οἱ Ἅγιοι Νέοι, ἄς τοὺς τι-
μήσουμε με σεβασμὸ μαζί με τὸν Προφήτη Δανιήλ κα-
θαρά μαζί με ὅλους τοὺς δικαίους, πού ἔλαμψαν ὠραῖα
πρὶν ἀπὸ τὸν Νόμο, καὶ μετὰ τὸν νόμο ὑπηρετήσαν τὸν
Κύριο.

Ἀναδείχθηκαν σοφώτατοι οἱ ἅγιο Προφῆτες οἱ
ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, γιὰτί προανήγγειλαν θερμά με
τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐτὸν πού θά γεννιό-
ταν ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Ἰούδα· Μέ τίς ἰκεσίες
αὐτῶν, σπλαχνίσου, Ἰησοῦ, ὅλους ἐμᾶς.

Ἐχει ἁγιασθεῖ ὅλη ἡ κτίσις με τὴ μνήμη σας καὶ πα-
νηγυρίζοντας κράζει φωνάζοντας ἰκετευτικά· προσφέ-
ρετε πάντοτε ἰκεσία στὸν Κύριο, Μακάριοι, ὥστε αὐτοῖ

ἀγαθῶν τοὺς εὐφημοῦντας ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με ἐκ τῆς Παρθένου προέρχεται, καὶ Σπηλαίῳ τίκτεται, Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς ἀσυγχύτως· χόρευε ἢ κτίσις, φωναῖς εὐχαρίστοις μεγαλύνουσα, αὐτοῦ τὴν δι' οἶκτον, παναγίαν συγκατάβασιν.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ Ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου.

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τῶν Προπατόρων.

Πατέρων μνήμην σήμερον, σκιρτῶντες φιλοπάτορες, τοῦ Ἀβραάμ συνελθόντες, καὶ Ἰσαὰκ κατὰ χρέος, καὶ Ἰακώβ ὑμνήσωμεν· ἐξ ὧν Χριστὸς ὁ Κύριος, τὸ κατὰ σάρκα ὠράθη, διὰ πολλὴν εὐσπλαχνίαν.

Ἀδὰμ ἀνευφημήσωμεν, Ἄβελ, Σὴθ καὶ τὸν Ἐνῶς, Ἐνῶχ καὶ Νῶε Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ, Μωσῆν, Ἰώβ καὶ τὸν Ἀαρῶν, Ἐλεάζαρ, Ἰησοῦν, Βαράκ, Σαμψών, Ἰεφθάε, Δαυῖδ καὶ τὸν Σολομῶντα.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη Παρθένε ἄχραντε, Μαρία Θεονύμφευτε, ἐν ὥρᾳ τῆ φοβερᾷ μοι, πρόστηθι καὶ μεσίτις, πρὸς τὸν Υἱόν σου φάνηθι, τῷ ταπεινῷ καὶ ῥῦσαί με, τῆς καταδίκης ἐκείνης, καὶ τῶν κολάσεων

πού σᾶς ἐγκωμιάζουν νὰ ἐπιτύχουν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ.
Θεοτοκίον.

Ἄφοῦ φόρεσε ἐμένα, προέρχεται ἀπὸ τὴν Παρθένο καὶ γεννιέται σέ Σπήλαιο ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς χωρὶς σύγχυση· Χόρευε ἐσύ κτίση μεγαλύνοντας μέ εὐχαριστήριες φωνές τὴν παναγία του συγκατάβαση (ταπεινωση, εὐσπλαχνία) ἀπὸ οἶκτο γιά μας.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ Ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου.

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τῶν Προπατόρων.

Φίλοι τῶν Πατέρων, ἀφοῦ συγκεντρωθήκαμε, ἅς ὑμνήσουμε μέ σκιρτήματα σήμερα, ὅπως ἔχουμε χρέος, τὴν μνήμη τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐμφανίσθηκε σαρκικά ἀπὸ πολλή εὐσπλαχνία.

Ἄς ἐγκωμιάσουμε τὸν Ἀδὰμ, τὸν Ἄβελ καὶ τὸν Ἐνῶς, τὸν Ἐνῶχ καὶ τὸν Νῶε, τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ, τὸν Μωσῆ, τὸν Ἰώβ καὶ τὸν Ἀαρῶν, τὸν Ἐλεάζαρ, τὸν Ἰησοῦ, τὸν Βαράκ, τὸν Σαμψών καὶ τὸν Ἰεφθάε, τὸν Δαυῖδ καὶ τὸν Σολομῶντα.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη παρθένε ἀμόλυνη, Μαρία Νύμφη τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴ φοβερὴ ὥρα τῆς κρίσεως προστάτευσέ με τὸν ταπεινό καὶ γίνε μεσίτρια πρὸς τὸν Υἱό σου καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν καταδίκη ἐκείνη καὶ ἀπὸ ὅλες τίς κολάσεις.

πάντων.

Αἶνοι: Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια. (Τέσσερα ἀναστάσιμα).

Τῶν Προπατόρων.

Πάντες τὴν τῶν σεπτῶν, νῦν Προπατόρων
μνήμην, τελέσωμεν ὑμνοῦντες, τὴν τούτων
πολιτείαν, δι' ἧς ἐμεγαλύνθησαν.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ἐσβεσαν τοῦ πυρός, τὴν δύναμιν οἱ Παῖδες,
χορευόντες ἐν μέσῳ καμίνου καὶ ὑμνοῦντες, Θεὸν
τὸν παντοδύναμον.

Στίχ. Καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν Ἰερουσαλήμ.

Λάκκῳ κατακλεισθεῖς, θηρσί συνωκισμένοι,
Δαυὶδ ὁ Προφήτης, ἀμέτοχος τῆς τούτων,
ἐδείκνυτο κακώσεως.

Δόξα...

Δεῦτε ἅπαντες, πιστῶς πανηγυρίσωμεν, τῶν
πρὸ νόμου Πατέρων, Ἀβραὰμ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ,
τὴν ἐτήσιον μνήμην, τοῦ Ἰούδα τὴν φυλὴν, ἀξίως
τιμήσωμεν, τοὺς ἐν Βαβυλῶνι Παῖδας, τοὺς
σβέσαντας τὴν ἐν καμίνῳ φλόγα, ὡς τῆς Τριάδος
τύπον, σὺν τῷ Δαυὶδ εὐφημήσωμεν, τῶν
Προφητῶν τὰς προρρήσεις ἀσφαλῶς κατέχοντες,
μετὰ τοῦ Ἡσαΐου μεγαλοφώνως βοήσωμεν· ἰδοὺ ἡ
Παρθένος, ἐν γαστρὶ λήψεται, καὶ τέξεται Υἱὸν τὸν
Ἐμμανουήλ· ὁ ἐστὶ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Αἶνοι: Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια. (Τέσσερα ἀναστάσιμα).

Τῶν Προπατόρων.

Ὅλοι ἅς ἐκτελέσουμε με ὑμνους τὴ μνήμη τῶν Προ-
πατόρων ὑμνώντας τὸν τρόπο τῆς ζωῆς ἐκείνων με τὸν
ὅποιο δοξάσθηκαν.

Στίχ. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε, Θεέ τῶν πατέ-
ρων μας.

Ἐσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς οἱ Νέοι χορευοντας
μέσα στό καμίνι καὶ ὑμνώντας τὸν παντοδύναμο Θεό.

Στίχ. Ἐπάνω στὴν ἁγία πόλη τῶν πατέρων μας τὴν
Ἰερουσαλήμ.

Ἄν καὶ κλείσθηκε σέ λάκκο ὡς συγκάτοικος με τὰ
θηρία ὁ Προφήτης Δαυὶδ, ἔμεινε (ἀποδείχθηκε)
ἀμέτοχος (ἄθικτος) ἀπὸ τῆ βλάβη ἐκ μέρους τους.

Δόξα ...

Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ πανηγυρίσουμε με πίστη τὴν ἐτήσια
μνήμη τῶν Πατέρων πού ἐζησαν πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ
Μωυσῆ, τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῶν συγχρόνων του· ἅς τιμή-
σουμε ὅπως τῆς ἀξίζει τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα· ἅς
ἐγκωμιάσουμε τοὺς Νέους στὴ Βαβυλώνα, οἱ ὅποιοι
ἔσβησαν τὴ φλόγα στό καμίνι, ὡς εἰκόνα τῆς Ἁγίας
Τριάδος μαζί με τὸν Δαυὶδ· κρατώντας με ἀκρίβεια
(κατέχοντας με ἀσφάλεια) τίς προφητεῖες τῶν
Προφητῶν μαζί με τὸν Ἡσαΐα ἅς φωνάξουμε μεγαλό-
φωνα: Νά, ἡ Παρθένος θὰ συλλάβει στὰ σπλάχνα της

<p>Δοξολογία Μεγάλη. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια: Τό Αναστάσιμον τοῦ ἤχου. Τῶν Προπατόρων. Ἐν πίστει τοὺς Προπάτορας ἐδικαίωσας, τὴν ἐξ Ἐθνῶν δι' αὐτῶν προμνηστευσάμενος Ἐκκλησίαν. Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτῶν, ὑπάρχει καρπός εὐκλεῆς, ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιο. Ἡ Παρθένος σήμερα, τόν προαιώνιον ... (30 Νοεμβρίου. Σελ. 306). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος: Πρὸς Κολασσαεῖς (Γ'. 4-11). Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ. Νεκρῶσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν</p>		<p>καὶ θά γεννήσει Υἱὸ τὸν Ἐμμανουήλ· Τό ὄνομα τοῦ ὁποίου σημαίνει ὁ Θεός εἶναι μαζί μας. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια: Τό Αναστάσιμο τοῦ ἤχου. Τῶν Προπατόρων. Μέ τὴν πίστη δικαίωσες τοῦ Προπάτορες παίρνοντας ὡς μνηστὴ σου μέσῳ αὐτῶν τὴν Ἐκκλησίαν πού προῆλθε ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις. Καυχῶνται μέσα σέ δόξα οἱ Ἅγιοι ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τους ὑπάρχει ἔνδοξος καρπός αὐτή πού γέννησε χωρίς γάμο. Μέ τίς ἰκεσίες αὐτῶν, Χριστέ Θεέ μας, σῶσε τίς ψυχές μας. Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιο. Ἡ Παρθένος σήμερα, τόν προαιώνιον Λόγον... (30 Νοεμβρίου. Σελ. 306). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος: Πρὸς Κολασσαεῖς (Γ'. 4-11). Ἀδελφοί, ὅταν φανερωθεῖ ὁ Χριστὸς πού εἶναι ἡ ζωὴ μας, τότε καὶ σεῖς θά φανερωθεῖτε μαζί του μέσα σέ δό- ξα. Νεκρῶστε λοιπόν τὰ πάθη σας τὰ γήινα, πορνεία, ἀκαθαρσία, πάθος, ἐπιθυμία κακὴ καὶ τὴν πλεονεξία πού εἶναι εἰδωλολατρεία, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἡ ὀργή</p>
--	--	--

εἰδωλολατρία, δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἰοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζήτε ἐν αὐτοῖς· νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἔστι Ἑλλήν καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.

Εὐαγγέλιον:

Κατὰ Λουκᾶν (ΙΔ' . 1-24).

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρόν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε

τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι ἀνυπάκουοι, μέσα στὰ ὅποια καὶ σεῖς κάποτε περιπατήσατε, ὅταν ζούσατε μέσα σ' αὐτά· τώρα λοιπὸν ἀποθέστε (ἀφήστε κατὰ μέρος) κι ἐσεῖς τὰ πάντα, ὀργή, θυμό, κακία, βλασφημία, καὶ τὴν αἰσχρολογία ἀπὸ τό στόμα σας· μὴ λέτε ψέματα ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, ἀπαλλαγμένοι ὅπως ἀπὸ ροῦχο ἀπὸ τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο μαζί μέ τίς πράξεις του καὶ ντυμένοι τὸν νέο πού ἀνακαινίζεται (ἀνανεώνεται) καὶ ἀποκτᾷ ἐπίγνωση καὶ γίνεται ὅμοιος μέ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού τὸν δημιούργησε, ὅπου δέν ὑπάρχει (δέν διαφέρει) Ἑλληνας καὶ Ἰουδαῖος, ἄνθρωπος πού δέχθηκε τὴν περιτομή καὶ ἀπερίτμητος, βάρβαρος καὶ Σκύθης, δούλος καὶ ἐλεύθερος, ἀλλὰ ὅλα καὶ μέσα σέ ὅλα εἶναι ὁ Χριστός.

Εὐαγγέλιο:

Κατὰ Λουκᾶν (ΙΔ' . 1-24).

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολή· Κάποιος ἄνθρωπος ἔκανε μεγάλο δεῖπνο καὶ κάλεσε πολλούς· Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του νά πει στοὺς καλεσμένους· ἐλᾶτε, γιατί ὅλα πλέον εἶναι ἔτοιμα. Καὶ ἄρχισαν μέ μιᾶ γνώμη ὅλοι ὡς συνεννοημένοι νά ἀρνοῦνται. Ὁ πρῶτος εἶπε· Ἀγόρασα ἀγρό καὶ εἶναι ἀνάγκη νά βγῶ γιά νά τόν δῶ· Σέ παρακαλῶ θεώρησέ με δικαιολογημένο. Καὶ ἄλλος εἶπε· Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πηγαίνω νά τά δοκιμάσω· Σέ παρακαλῶ δικαιολόγησέ με. Καὶ ἄλλος εἶπε παντρεύθηκα γυναῖκα καὶ γι' αὐτό δέν μπορῶ νά ἔλθω. Καὶ ἀφοῦ ἐπέστρεψε ὁ ὑπηρέτης ἐκεῖνος τὰ ἀνάφερε αὐτά στὸν κύριό του. Τότε ὀργισμένος ὁ οἰκοδεσπότης (ὁ κύ-

ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ἄδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δούλον· Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου. Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

ριος) εἶπε στό δούλο του· Ἔβγα γρήγορα στίς πλατεῖες καὶ στά στενά τῆς πόλεως καὶ φέρε ἐδῶ μέσα τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀναπήρους καὶ τοὺς χωλοὺς (τοὺς κουτσούς) καὶ τοὺς τυφλοὺς. Καὶ εἶπε ὁ δούλος· Κύριε, ἔγινε ὅπως διέταξες καὶ ὑπάρχει ἀκόμα τόπος (χώρος). Καὶ εἶπε ὁ κύριος στό δούλο· Ἔβγα στοὺς δρόμους καὶ στοὺς φράχτες τῶν κτημάτων καὶ μέ ἐπιμονή ἀνάγκασε ὅλους νά ἔλθουν ἐδῶ μέσα, γιὰ νά γεμίσει τό σπίτι μου. Διότι σᾶς βεβαιώνω ὅτι κανεὶς ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἦταν καλεσμένοι δέ θά γευθεῖ τό δείπνο μου. Διότι (δυστυχῶς) εἶναι πολλοί οἱ καλεσμένοι, ἀλλά λίγοι εἶναι ἐκλεκτοί.